

[Ole Bjørn Kraft.]

store vanskelighederne er, men vi har ikke fået noget at vide om, hvordan regeringen vil løse dem. Noget konstruktivt program eller konkret forslag ligger endnu ikke på rigsdagens bord, som vi havde ret til at vente. Regeringen vil måske sige, at den ikke har forelagt noget program, fordi den erkender, at den ikke har nogen politisk mulighed for at føre sine synspunkter igennem. Ja, men hvis den kun har den ene politik — og den ved, at denne politik ingen muligheder har —, hvorfor vil den så absolut være regering? Programmet fra den 8. august må regeringen vel også erkende er utilstrækkeligt, simpelthen utilstrækkeligt i den situation, vi nu står i. Men det er så at sige umuligt for rigsdagen at arbejde eller tage stilling til problemerne, så længe regeringen ikke vil sige os noget bestemt om, hvad den agter at gøre. Regeringen, som besidder alle oplysninger og de administrative muligheder, må nu virkelig tage ledelsen. Det er berettiget at sige til regeringen: Hvad har I villet med magten, når I er så magtesløse, som I erkender, at I er? Savner regeringen den rette forståelse af, at den mere end nogen anden har ansvaret for fremtiden? Regeringen er ikke berettiget til at leve efter den regel, som engang har fundet et så slående udtryk i et kumbelsk rim:

„Når man lader sit ansvar ligge,
tror man, at man har det ikke.“

Det konservative folkeparti erkender, at det har et ansvar for, at de så påtrængende nødvendige beslutninger kan træffes, hvis landet ikke om nogle måneder skal stå overfor en økonomisk katastrofe, og vi vil være rede til at samarbejde med andre herom. Det behøver man ikke at tvivle på. Men dette samarbejde må finde sted med en regering, der vil tage sit ansvar for at være regering, og som tilvejebringer samarbejdets mulighed ved at angive, hvorledes den selv mener, at spørgsmålene skal løses, ud fra det synspunkt, at den som mindretalsregering ved sine forslag må tage hensyn til, at dens politik ikke har fundet tilslutning ved valget. Regeringen har selv villet magten. Den må ikke tro, at den kan have ledelsen under de betingelser, at den vil overlade oppositionen at stille de krævende og ubehagelige forslag og derefter selv tage kritisk stilling til dem. Den kan ikke både være regering og opposition, og jo hurtigere det går op for regeringen, desto bedre. Den må vælge. Hvis den ikke vil tage ledelsen, har den ikke ret til at forblive regering. Dens forslag må nu på bordet, forhandlings-

forslag, der viser dens gode samarbejdsvilje. Den har jo været i stand til at lægge nogle forslag frem, nemlig dem, der er behagelige for dens egne vælgere, eengangstillægget til aldersrenten f. eks. Men de populære forslag vil den helst overlade til oppositionen. Den skal ikke regne med, at vi vil forhandle med den bag lukkede døre om forslag, som vi skal stille, når regeringen ikke selv i klart dagslys gennem forslag vil erkende, hvad situationen kræver. Men vil den acceptere vilkåret, vil den ikke finde det konservative folkeparti doktrinært eller uræsonabelt.

Vor politik er uændret i sine hovedretningsslinier. Vi ønsker de økonomiske vanskeligheder løst således, at der bliver størst muligt råderum for det private initiativ. Det er nemlig ikke mere socialisme, landet har brug for. Det afgørende punkt for os under eventuelt kommende forhandlinger vil være, om regeringen erklærer sig villig til at gøre en virkelig indsats for at bringe inflationen til ophør. Den højtærede finansminister bør ikke slå sig til ro med den tanke, at nationalbanken bare skal levere pengesedlerne fra sit trykkeri, efterhånden som regeringen får brug for dem. Der må en anden politik til. Thi sker det ikke, vil alle andre foranstaltninger kun være et bedrag overfor befolkningen, hvis afsavn vil vise sig at blive forgæves.

Regeringen må ophøre med en politik, hvor den ene foranstaltning modarbejder den anden. Et eksempel herpå er genopbygningsfonden. Igennem den pumper man for 200 mill. kr. købekraft og for et antageligt beløb tryk på valutabalancen ud i befolkningen. Samtidig erkender man, at købekraften må formindskes og stiller derfor forslag om, at der skal pålægges befolkningen forbrugsafgifter for 200 mill. kr. Det kan ikke blive ved at gå. Og iøvrigt, ved denne politik lader man jo den lille mand, først og fremmest ham, betale omkostningerne ved den forfejlede økonomiske politik. Jeg vil gerne i denne forbindelse iøvrigt sige, at når vi her i landet har indrettet os på basis af pristalsreguleringen, så er hverken forbrugsafgifter eller højere skatter særligt velegnede som forbrugsbegrænsende middel.

Således som situationen har udviklet sig, mener det konservative folkeparti ikke, at pengepolitiske foranstaltninger alene er tilstrækkelige. Vi beklager, at man ikke traf disse foranstaltninger dengang, de var tilstrækkelige, men naturligvis lader et valutaunderskud på ca. 1 milliard kroner sig ikke løse alene ved en stramning af kreditten. Vi er derfor rede til at forhandle om de